

Arrest

nr. 167 427 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X en X en X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X en X, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2015 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in België in. Uit het Eurodac-verslag bleek dat zij in het verleden reeds een asielaanvraag indienden in Duitsland.

Op 11 december 2015 werd aan de autoriteiten van Duitsland een terugnameverzoek gericht op basis van artikel 18 (1) (b) van Verordening 604/2013 (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 16 december 2015 verklaarde Duitsland zich, overeenkomstig artikel 18 (1) (b) van de Dublin-III-Verordening, akkoord met de terugname van de verzoekende partijen.

Op 26 januari 2016 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij H.M.H.:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw^, die verklaart te heten^:

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 10.11.2015 asiel in België samen met zijn echtgenote en hun vier minderjarige kinderen (OV 8159888). Hij legde geen identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat hij op 07.11.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene werd gehoord op 09.12.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer twee maanden en tien dagen voor zijn aankomst in België verliet. Hij doorkruiste Iran en Turkije en reisde het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Na een verblijf van drie dagen in Griekenland zette de betrokkene via hem niet bekende landen zijn weg verder. De betrokkene stelde dat drie a vier dagen voor zijn aankomst in België zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Duitsland, maar verklaarde dat hij geen asiel vroeg.

De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij onderweg hoorde dat België een vriendelijk land is, hij daar met open armen zou worden ontvangen en België goed onderwijs heeft. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland, maar stelde tevens dat hij goed werd opgevangen en goed werd behandeld in Duitsland.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte melding van een in het Verenigd Koninkrijk verblijvende schoonzus.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 04.01.2016 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties inzake zijn asielaanvraag de soevereiniteitsclausule toe te passen. De betrokkene voert aan dat de omstandigheden in de opvangstructuren sinds juli 2015 er sterk op achteruit zijn gegaan, minimumstandaarden niet kunnen worden gegarandeerd en het netwerk niet alle asielzoekers kan opvangen. Verder stelt de betrokkene dat in Duitsland een klimaat van extreem geweld heerst en verwijst hij naar verscheidene persartikels, die geweld tegen opvangcentra voor asielzoekers als onderwerp hebben.

Op 11.12.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 16.12.2015 met ons verzoek instemden met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden

vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Duitsland, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

Betreffende zijn verklaring dat hij geen asiel vroeg in Duitsland merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type 1 opleverde wat aantoonde dat de betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Duitsland.

We benadrukken dat de betrokkene tijdens zijn verhoor duidelijk verklaarde dat hij in Duitsland goed werd opgevangen en goed werd behandeld. Hij maakte geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verwijst in het schrijven d.d. 04.01.2016 naar een aantal persartikels. Met betrekking tot berichtgeving in analoge of digitale media over de grote instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eerder welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert impliceert immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten.

Deze mediaberichten zijn dan ook wat ze zijn namelijk publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Betreffende de in het schrijven d.d. 04.01.2016 aangebrachte opmerkingen in verband met de volgens de betrokkene verslechterde omstandigheden in het Duitse opvangnetwerk verwijzen naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015). In dit rapport wordt gemeld dat de instroom de Duitse instanties inderdaad noopt tot de creatie van bijkomende capaciteit en van tijdelijke noodopvangplaatsen, maar lezen we niet dat de Duitse opvangstructuren algemeen gekenmerkt worden door structurele tekortkomingen en ondermaats zouden zijn ("Reception Conditions", pagina's 49 tot 59) zoals in het schrijven d.d. 04.01.2016 wordt gesteld. Het loutere feit dat opmerkingen zouden kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Duitsland is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

In verband met de aangevoerde bewering dat in Duitsland een klimaat heerst van extreem geweld, gericht tegen asielzoekers, merken we op dat Duitsland geen monopolie heeft op xenofobie en tegen immigranten en asielzoekers gericht geweld. Ook andere lidstaten kennen dergelijke opspelingen en het

loutere feit dat dit ook in Duitsland het geval is vormt volgens ons geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De Duitse instanties stemden op 16.12.2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het reeds geciteerde AIDA-rapport over Duitsland waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken echter op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij S.M.:

“+ kinderen (...), geboren op (...) te (...) (Afghanistan); (...), geboren op (...) te (...) (Afghanistan); (...), geboren op (...) te (...) (Afghanistan) en (...), geboren op (...) te (...) (Afghanistan), allen van nationaliteit: Afghanistan

*In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw^, die verklaart te heten*1);*

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Reden van de beslissing:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 10.11.2015 asiel in België samen met haar echtgenoot (OV 8159879) en hun vier minderjarige kinderen. Ze legde geen identiteitsdocumenten voor. Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat hij op 07.11.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene werd gehoord op 09.12.2015 en stelde niet meer te weten wanneer ze Afghanistan verliet. Ze reisde door Iran en Turkije en reisde het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Na een verblijf van tien dagen in Griekenland zette de betrokkene via haar niet bekende landen haar weg verder. De betrokkene stelde dat tien dagen voor haar aankomst in België haar vingerafdrukken werden geregistreerd in een ander land -volgens de betrokkene was dat mogelijk in Duitsland maar ze verklaarde dat ze daar geen asiel vroeg.

De betrokkene stelde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat onderweg iedereen praatte over België. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat ze in België wil blijven.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Ze maakte melding van een in het Verenigd Koninkrijk verblijvende zus.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 04.01.2016 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties inzake haar asielaanvraag de soevereiniteitsclausule toe te passen. De betrokkene voert aan dat de omstandigheden in de Duitse opvangstructuren sinds juli 2015 er sterk op achteruit zijn gegaan, minimumstandaarden niet meer kunnen worden gegarandeerd en het netwerk niet alle asielzoekers kan opvangen. Verder stelt de betrokkene dat in Duitsland een klimaat van extreem geweld heerst en verwijst ze naar verscheidene persartikels, die geweld tegen opvangcentra voor asielzoekers als onderwerp hebben.

Op 11.12.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 16.12.2015 met ons verzoek instemden met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Duitsland, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

Betreffende haar verklaring dat ze geen asiel vroeg in Duitsland merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodacresultaat type 1 opleverde wat aantoonde dat de betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene stelde in België te willen blijven. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt te bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de betrokkene tijdens haar verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verwijst in het schrijven d.d. 04.01.2016 naar een aantal persartikels. Met betrekking tot berichtgeving in analoge of digitale media over de grote instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert impliceert immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en meningen zijn dan ook wat ze zijn namelijk publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Betreffende de in het schrijven d.d. 04.01.2016 aangebrachte opmerkingen in verband met de volgens de betrokkene verslechterde omstandigheden in het Duitse opvangnetwerk verwijzen naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015). In dit rapport wordt gemeld dat de instroom de Duitse instanties inderdaad noopt tot de creatie van bijkomende capaciteit en van tijdelijke noodopvangplaatsen, maar lezen we niet dat de Duitse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele tekortkomingen en ondermaats zouden zijn ("Reception Conditions", pagina's 49 tot 59) zoals in het schrijven d.d. 04.01.2016 wordt gesteld. Het loutere feit dat opmerkingen zouden kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Duitsland is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

In verband met de aangevoerde bewering dat in Duitsland een klimaat heerst van extreem geweld, gericht tegen asielzoekers, merken we op dat Duitsland geen monopolie heeft op xenofobie en tegen immigranten en asielzoekers gericht geweld. Ook andere lidstaten kennen dergelijke oprispingen en het

loutere feit dat dit ook in Duitsland het geval is vormt volgens ons in geval van een overdracht aan Duitsland geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De Duitse instanties stemden op 16.12.2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst.

De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het reeds geciteerde AIDA-rapport over Duitsland waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublinverordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Betreffende de in het VK verblijvende zus merken we op dat de betrokkene op geen enkel ogenblik de wens uitte tot vereniging met haar zus. Verordening 604/2013 legt de verantwoordelijkheid bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in het VK verblijvende zus kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Verder toont de betrokkene niet aan dat zij afhankelijk is van de hulp van haar in het VK verblijvende zus of dat haar zus, verblijvend in het VK, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte geen melding van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kinderen door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene en haar gezin in Duitsland in hun hoedanigheden van verzoekers van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zullen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist

zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers stellen een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en van de artikelen 1319, 1320 en 1322 B.W. Zij betogen dat he er weinig toe doet dat hun raadsman verschillende elementen heeft laten gelden m.b.t. de opvangvoorzieningen in Duitsland. Uit het AIDA verslag zou blijken dat de asielaanvragers in Duitsland niet in overeenstemming met artikel 3 EVRM behandeld worden. Zij wijzen erop vergezeld te zijn door hun minderjarige kinderen. De informatie van de persartikels zou bevestigd zijn door de informatie van het AIDA rapport. De voorziene inrichtingen zouden veel vertraging hebben. De bewijskracht van geschriften zou miskend worden door de verwerende partij.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 18 (1) (b) van de Dublin-III-Verordening gesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt.

Waar verzoekers de opvangcapaciteiten voor asielzoekers in Duitsland in vraag stellen gelet op de grote toestroom en hiervoor verwijzen naar en citeren uit het AIDA rapport kan vooreerst worden vastgesteld dat uit het gehoor dat van verzoekers werd afgenomen niet blijkt dat zij slecht behandeld werden in Duitsland. In tegendeel zelfs verklaarde verzoeker dat hij goed werd opgevangen en goed werd behandeld in Duitsland.

Verzoekers wijzen er voorts op dat hun raadsman is tussengekomen en deed gelden dat de opvangvoorzieningen niet met de Europese normen overeenstemden en deze tussenkomst er blijkbaar weinig toe deed. Uit de bestreden beslissing evenwel blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de het schrijven van verzoekers raadsman van 4 januari 2016. De bestreden beslissing motiveerde dienaangaande dat de berichtgeving in analoge of digitale media - waaraan verzoekers raadsman refereerde - over de instroom van vluchtelingen en de organisatorische problemen die hiermee gepaard gaan niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Verzoekers menen dat de informatie die zij aanbrachten bevestigd worden door het AIDA-rapport doch lichten verder niet toe welke passages dan wel door voornoemd rapport bevestigd worden noch onderbouwen zij hun betoog met concrete elementen.

De bestreden beslissing houdt wel degelijk rekening met de grote toevloed van vluchtelingen in Duitsland en stelt dienaangaande: *“Betreffende de in het schrijven d.d. 04.01.2016 aangebrachte opmerkingen in verband met de volgens de betrokkene verslechterde omstandigheden in het Duitse opvangnetwerk verwijzen naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Michael Kalkmann, “Asylum Information Database - National Country Report - Germany”, up-to-date tot 16.11.2015). In dit rapport wordt gemeld dat de instroom de Duitse instanties inderdaad noopt tot de creatie van bijkomende capaciteit en van tijdelijke noodopvangplaatsen, maar lezen we niet dat de Duitse opvangstructuren algemeen gekenmerkt worden door structurele tekortkomingen en ondermaats zouden zijn (“Reception Conditions”, pagina's 49 tot 59) zoals in het schrijven d.d. 04.01.2016 wordt gesteld. Het loutere feit dat opmerkingen zouden kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Duitsland is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”*

Verzoekers weerleggen deze onderbouwde stelling op geen enkele wijze doch beperken zich tot het citeren van enkele passages uit het AIDA rapport zonder aan te geven op welke wijze de verwerende partij van ditzelfde rapport een verkeerde of onvolledige lezing zou hebben gedaan.

Waar verzoekers nog herhalen dat ze vergezeld zijn van hun minderjarige kinderen dient te worden opgemerkt dat het overnameverzoek dat door de Duitse overheden werd ingewilligd eveneens melding maakte van de kinderen. Hierbij weze herhaald dat verzoekers zelf aangaven goed behandeld te zijn geweest in Duitsland waardoor niet kan worden aangenomen dat het feit dat zij vergezeld zijn van hun minderjarige kinderen een schending van artikel 3 EVRM zou opleveren.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER